

Del af Grønlands Indtægter hidrører fra Afgiften af den ved Ivigtut stedfindende Kryolithbrydning, i hvilken den grønlandske Befolkning ikke tager Del, og ved hvis Udnyttelse Befolkningen ikke vilde kunne yde nogen Medvirkning.

Under disse Forudsætninger maa det anses for naturligt, at Halvdelen af Driftsoverskudene forbeholdes Statskassen, indtil den Kapital, som denne har staaende i Grønland — pr. 31. Marts 1921 ca. 6 Mill. Kr., — er dækket gennem Overskudene, og at det, hvis denne Situation skulde komme til at foreligge, overlades Lovgivningsmagten at give Regler for den fremtidige Anvendelse af de mulige Overskud.

Af et Flertal indenfor Udvalget er det udtalt, at det ved Lov Nr. 161 af 8. Juni 1922 fastsatte Fællesstyre af de grønlandske Anliggender efter de siden Lovens Ikrafttræden indhøstede Erfaringer ganske synes at have svaret til sit Formaal. Navnlig er det blevet fremhævet, at den ved Loven tilvejebragte Enhed i Ledelsen af alle de grønlandske Sager her i Landet har bevirket en Ensartethed i Afgørelserne og en Hurtighed i Ekspeditionen, som vanskeligt kan opnaas paa anden Maade.

Da ogsaa Ministeriet maa formene, at det nuværende System, hvorefter alle Traade løber sammen i en særlig Institution, der formaar at behandle alle foreliggende Spørgsmaal med ligelig Hensyn tagen til alle Sider, er at foretrække fremfor en Ordning, der helt eller delvis henlægger de forskellige Administrationsgrene i Grønland direkte under de Myndigheder, der administrerer de tilsvarende Anliggender her i Landet, og da man endvidere er af den Anskuelse, at Handelen paa Grønland, om end merkantile Hensyn i høj Grad gør sig gældende, i første Række maa ledes efter Principper, der tjener den grønlandske Befolknings Fordel, og derfor fremdeles bør føres under Overblik af Direktøren som den, der i særlig Grad er Repræsentant for Grønlandernes Interesser, har man foreslaaet den ved Loven af 1912 indførte Ordning i alt væsentligt bibeholdt, saaledes at Direktøren forelægger Ministrene de ham underlagte Sager, som ikke er henlagte til hans egen Afgørelse, paa samme Maade som Chefen for et ministerielt Departement.

Handelschefens Stilling er i alt væsentligt den samme, som fastsat ved Loven af 1912 og kun foreslaaet ændret efter de i Praksis indvundne Erfaringer.

ad § 6.

I Paragrafen er optaget dels en Bestemmelse om Skibsinspektørens Forretningsomraade i Overensstemmelse med den for Tiden i Praksis bestaaende Ordning, dels et Forslag, der muligvis Antagelse af Konsulenter for Styrelsen paa saadanne Omraader, hvor særlig Sagkundskab er fornøden. Konsulenter for Sundhedsvæsenet og Fiskerierne har i en længere Aarrække været anvendte i Praksis.

ad § 7.

Det Overblik med den grønlandske Kirke, der ved Loven af 1. April 1905 er tillagt Biskoppen over Sjællands Stift, er foreslaaet bevaret, hvorhos der i Paragrafen, i Overensstemmelse med Udvalgs-Flertallets Udtalelser, er optaget nogle Bestemmelser, der tilsigter at gøre Tilsynet mere effektivt.

ad § 8.

De i Paragrafen indeholdte Bestemmelser om Lektors Stilling er de samme, som er fastsatte i § 2 i Loven af 1. April 1905, sammenholdt med § 4 i Loven af 8. Juni 1912.

ad § 9.

Benævnelsen Inspektør for den øverste administrative Myndighed er af Udvalget ønsket erstattet med en anden Betegnelse, og blandt de i saa Henseende fremsatte Forslag har man ment at maatte foretrække Benævnelsen Landsfoged.

Af et Flertal indenfor Udvalget er det udtalt, at der fremdeles bør være 2 saadanne Embedsmænd i Grønland, da deres Arbejdsomraade vanskeligt kan indskrænkes i synderlig Grad ved flere eller færre Forretningers Henlæggelse til andre, og navnlig fordi der ikke vilde levnes en enkelt Landsfoged tilstrækkelig Tid til de Embedsrejser, som den grønlandske Befolkning til lægger saa stor Betydning.

De Landsfogederne i Paragrafen tillagte Embedsforretninger er i alt væsentligt de samme, som ved § 4 i Loven af 1908 var overladt til Inspektørerne. Da Lovforslaget senere indeholder Bestemmelser, der udvider den Inspektørerne tillagte judicielle Virksomhed, er der indføjet en Bestemmelse om, at Landsfogederne skal have juridisk Uddannelse.

Afgørelsen af uopsættelige administrative Foranstaltninger paa Pladser, hvor Landsfogeden ikke er til Stede, er henlagt til Sysselmanden, jfr. Lovforslagets § 13.